

Arrest

nr. 54 016 van 30 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE loco advocaat S. SAROLEA en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, K. K. {...}, verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesj afkomst te zijn. U werd op 24/08/1964 te Malgobek (Ingoesjetië) geboren. Op 22/12/2005 trouwde u met T. M. {...} (OV 6.411.298). Op 20/03/2009 besloot u samen met uw echtgenoot Ingoesjetië te ontvluchten en kwam via Polen op 30/03/2009 in België aan. U vroeg er diezelfde dag asiel aan. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt. U legde volgende documenten voor: een geboorteakte, een binnenlands paspoort en een bewijs van inhouding door de Poolse autoriteiten van uw internationaal paspoort.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot T. M. {...} verklaarde daarbij persoonlijk geen problemen te kennen die los staan van de vervolgingsproblemen van uw echtgenoot (CGVS p.4). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een weigeringbeslissing van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De voorgelegde documenten (een geboorteakte, een binnenlands paspoort en een inhoudingsbewijs van uw internationaal paspoort door de Poolse autoriteiten) vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw geboorteakte en uw binnenlands paspoort bevatten enkel persoonlijke gegevens en geven geen enkele informatie over de door u aangehaalde vervolgingsproblemen. Het inhoudingsbewijs geeft enkel informatie over de reisweg en vermag zodoende niet om bovenstaande vaststellingen te ontkrachten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan de asielaanvraag van haar echtgenoot, T. M., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 54.936. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 4 mei 2010.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 54 015 van 30 december 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan T.M.. Het arrest genomen in hoofd van verzoeksters echtgenoot luidt als volgt: "1. Over de gegevens van de zaak. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, T. M. {...}, verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesj afkomst te zijn. U werd op 27/12/1961 te Galashki (Ingoesjetie) geboren. U trouwde op 22/12/2005 met K. K. {...} (OV 6.411.298). Op 15 of 16 november 2008 werd een Russisch konvooi in uw dorp aangevallen waarbij volgens uw informatie verschillende Russische militairen gedood werden. Eind november voerden de autoriteiten op grote schaal huiszoekingen in uw dorp uit. In die periode werd er ook een huiszoeking in uw woning verricht waarbij ze een geweer in beslag namen. Begin december 2009 werd u voor een eerste maal gearresteerd omwille van het geweer dat bij u in beslag werd genomen. Gedurende uw vasthouding werd u verschillende malen geslagen. Na 2 weken werd u terug vrijgelaten. Op 20 februari 2009 werd u voor een tweede maal omwille van dezelfde redenen door de autoriteiten opgepakt. Wederom werd u 2 weken vastgehouden en werd u gedurende uw opsluiting verschillende malen geslagen. U kwam slechts vrij nadat u door uw neef vrijgekocht werd. Op 20/03/2009 besloot u samen met uw vrouw Ingoesjetie te ontvluchten en kwam via Polen op 30/03/2009 in België aan. U vroeg er diezelfde dag asiel aan. U legde volgende documenten voor: een huwelijksakte, een geboorteakte, een binnenlands paspoort, 3 medische attesten en een bewijs van inhouding door de Poolse autoriteiten van uw internationaal paspoort.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetie gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming

gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetji gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde vervolging te vrezen in uw land van herkomst. Echter werden vaststellingen gedaan die ertoe geleid hebben te oordelen dat u deze door u verklaarde vrees niet aannemelijk kan maken.

Vooreerst bent u onaannemelijk weinig op de hoogte van de door u verklaarde vervolgingsfeiten. Zo heeft u er geen idee van door wie u specifiek gevisieerd wordt en bent u onaannemelijk vaag over het waarom van de door u aangehaalde vervolgingsproblemen. Niettegenstaande u de mogelijkheden had om uit te zoeken door wie u gevisieerd wordt, heeft u nagelaten om dit te doen. Meer bepaald, u verklaarde na uw tweede aanhouding door uw neef te zijn vrijgekocht. Toch heeft u geen enkel idee welke diensten of personen hij gecontacteerd heeft om u te vinden, noch aan wie hij het losgeld voor uw vrijlating betaald heeft (CGVS p.12). Over de positie van uw neef wist u enkel te vertellen dat hij een zakenman met vele contacten was (CGVS p.14). Toen u er vervolgens mee geconfronteerd werd dat uw neef - naar alle waarschijnlijkheid - meer informatie over het wie en het waarom van uw vervolgingsproblemen moet hebben gehad, verklaarde u enkel dat uw neef u zei dat het te gevaarlijk was om erover te praten (CGVS p.12). Deze verklaring is niet afdoende om een danig gebrek aan initiatief te verklaren om meer te weten te komen over het wie en het waarom van uw vervolgingsproblemen. Verder kon u opmerkelijk weinig informatie geven over de aanleiding van uw vervolgingsproblemen, namelijk de aanslag op het Russische konvooi. Behalve het tijdstip en de plaats wist u er niets concreet over te vertellen. U stelde wel dat u via geruchten had gehoord dat er verschillende Russische militairen omgekomen waren, maar kon hier geen aantal van geven, noch kon u zeggen of er nog andere slachtoffers gevallen waren bij deze aanval. Voorts wist u niets over de grootte van de colonne die onder vuur lag, noch of de daders intussen werden gevat (CGVS p.6,13). Uw echtgenote toonde zich evenzeer onwetend over de huiszoeking in uw afwezigheid, kort na deze aanslag. Zowel van deze huiszoeking als van de twee latere invallen waarbij u werd gearresteerd, stelde zij dat deze acties werden gedaan door niet nader bepaalde gemaskerde mannen in militaire uniformen. Echter, wat de huiszoeking zelf betreft, ofschoon uw echtgenote verklaarde dat alle woningen in het dorp toen werden doorzocht (CGVS K. K. {...} p.5), slaagde zij er niet in verdere informatie te bekomen aangaande de concrete instantie achter deze huiszoekingen. Uw echtgenote opperde ter zake dat aangaande de aanslag op de militaire colonne er wellicht informatie in de media zou zijn verspreid, maar zij heeft verder nagelaten via de media verdere informatie te bekomen (CGVS K. K. {...} p.8-9). Nochtans dient te worden gesteld dat kennis van de identiteit van de instantie die het wapen in uw woning heeft gevonden, allicht relevante informatie zou opleveren aangaande uw latere arrestaties. Over de omstandigheden waarin u gearresteerd en vastgehouden werd bleef u wederom zeer vaag. Behalve het feit dat u er geen idee van had welke instanties betrokken waren bij uw arrestatie, bleef u ook over de inhoud van de verschillende ondervragingen zeer vaag. U gaf hierover geen andere specificatie dan dat u telkens werd bevraagd waarom u een geweer had en of u bij de rebellen hoorde (CGVS p.8-11). U verklaarde verder dat er tijdens uw ondervragingen verschillende namen van rebellenleiders genoemd werden, maar was niet in staat hiervan concrete namen te geven. Indien men voor een periode van twee maal twee weken door de autoriteiten wordt vastgehouden en daarbij verschillende malen ondervraagd wordt, kan men in deze omstandigheden toch iets concretere en duidelijkere informatie verwachten omtrent de vervolgingsredenen en - actoren. Een dergelijke mate van vaagheid en onwetendheid omtrent elementen die toch de basis voor uw vervolgingsproblemen vormen, zorgen ervoor dat u de door u verklaarde vervolgingsfeiten niet aannemelijk voor ons kan maken.

Een verdere blijk van een gebrek aan geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten werd gevonden in het feit dat u onvoldoende pogingen ondernomen heeft om zich aangaande de evolutie van uw vervolgingsproblemen te informeren ondanks het feit dat u tenminste nog een zus en een neef heeft wonen in Galashki. Zo kon u niet met zekerheid vertellen of u momenteel nog gezocht wordt, laat staan door wie. U kon verder niet vertellen of iemand van uw familie na uw vertrek nog problemen met de autoriteiten heeft gehad. Ook over de nasleep van de aanslag wist u vrijwel niets. Zo kon u niet vertellen of de schuldigen van de aanval reeds gevonden werden, sterker nog, u verklaarde zelfs zich hiervoor niet te interesseren (CGVS p.13). Dit ondanks het feit dat u - voorzover u weet - nog altijd gezocht zou kunnen worden als verdachte van die aanslag aangezien u zelf verklaarde dat het geweer dat bij u in beslag werd genomen mogelijks door de autoriteiten in verband werd gebracht met de aanslag. Gezien het feit dat het volgens u om een ophefmakende aanslag ging en het

volgens uw vrouw in de pers verschenen is, kan men ervan uitgaan dat er voldoende mogelijkheden waren zich hierover beter te informeren (CGVS p.13-14, CGVS K. {...} p.8). U poogde uw onwetendheid te verklaren door te stellen dat u bang bent om met iemand contact op te nemen in uw land van herkomst aangezien ze u dan misschien zouden kunnen vinden (CGVS p.13). Deze poging tot verklaring is niet afdoende om een dergelijk gebrek aan initiatief om meer te weten te komen over de actualiteit van uw vervolgingsproblemen te verklaren. Te meer u onaannemelijk weinig op de hoogte bent van het waarom en het door wie van de door u aangehaalde vervolgingsproblemen. Gezien het tijdsverloop sedert uw vlucht dient dan ook te worden vastgesteld dat u onaannemelijk weinig pogingen heeft ondernomen om zich te informeren naar de actualiteit van uw vervolgingsproblemen. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en op een gedrag dat niet in overeenstemming te brengen is met de aangehaalde vrees wat bijgevolg afbreuk doet aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Tenslotte werd er een tegenstrijdigheid gevonden inzake de omstandigheden van uw arrestaties door de politie. U verklaarde hieromtrent dat uw vrouw tijdens de eerste arrestatie door de politie werd weggeduwd en hierdoor het evenwicht verloor (CGVS p.8). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat zij de eerste maal niet aangeraakt werd (CGVS p.6). Nadat uw vrouw met uw verklaringen geconfronteerd werd, stelde ze dat ze de deur toesmeten en dit in zekere zin als duwen kan worden beschouwd (CGVS p.6). Later op het gehoor stelde ze dan weer dat ze de beide malen geduwd werd (CGVS p.9). Deze verklaring kan de tegenstelling amper opheffen en zorgt daarenboven voor een tegenstrijdigheid in haar eigen relaas aangezien ze eerst stelde niet aangeraakt geweest te zijn gedurende de eerste arrestatie, terwijl ze later op het interview, slechts nadat ze met uw verklaringen geconfronteerd werd, aangaf dat dit wel het geval zou zijn geweest.

Al deze vaagheden en onnauwkeurigheden inzake vervolgingsfeiten de opvolging ervan ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofdte geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De voorgelegde documenten (een geboorteakte, een binnenlands paspoort, 3 medische attesten en een inhoudingsbewijs van uw internationaal paspoort door de Poolse autoriteiten) vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw geboorteakte en uw binnenlands paspoort bevatten enkel persoonlijke gegevens en geven geen enkele informatie over asielmotieven. Het inhoudingsbewijs geeft enkel informatie over de reisweg en vermag zodoende niet om bovenstaande vaststellingen te ontkrachten. De Belgische medische attesten geven enkel aan dat u hartproblemen heeft en geven bijgevolg geen enkele informatie over de door u aangehaalde vervolgingsproblemen of over de oorzaak van uw hartproblemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad ontwaart uit lezing van het verzoekschrift dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.1.1 Ter adstructie van zijn middel betoogt verzoeker vooreerst dat het niet onaannemelijk is dat hij geen bijkomende gegevens heeft kunnen verschaffen over de vervolgende instantie of de redenen van zijn vervolging. Verzoeker meent dat uit verschillende officiële rapporten, met inbegrip van de begeleidende nota van het Commissariaat-generaal, blijkt dat speciale zoekoperaties doorgaans plaatsvinden door ordediensten die zich niet nader identificeren. Uit deze rapporten blijkt verder dat de veiligheidsdiensten burgers gevangen nemen en folteren. Daarbij beschuldigen ze hen op grond van zwakke of zelfs vervalste bewijsstukken van deelname aan de rebellenbeweging. Vaak hebben deze arrestaties tot doel hen af te schrikken om toe te treden tot het gewapende verzet. Verzoekers beweerde vaagheid is dan ook geen valabel argument om hem het statuut van vluchteling/subsidiaire bescherming te weigeren.

2.1.1.1 De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.1.2 De Raad merkt vooreerst op dat waar verzoeker zich in zijn het verzoekschrift beperkt tot het louter herhalen van zijn asielmotieven, een herhaling van de asielmotieven niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.1.1.3 Waar verzoeker verwijst naar officiële rapporten om de algemene situatie in zijn land van herkomst te schetsen, wijst de Raad er vooreerst op dat een dergelijke verwijzing zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr. 167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal erkent dat er nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van veiligheid en mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard en hebben een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen.

Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. Gelet op deze informatie is de Raad van oordeel dat de loutere verwijzing naar de Ingoesjetische origine van verzoeker niet kan volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire beschermingsstatus in kader van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is, waardoor een loutere verwijzing naar officiële rapporten over de situatie in het land van herkomst niet voldoende is. Zoals blijkt uit hetgeen volgt toont verzoeker zijn vrees voor vervolging niet in concreto aan.

2.1.1.4 De Raad stelt vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker uiterst weinig informatie kan geven over wie hem viseert en waarom hij geïdenterd wordt. De commissaris-generaal motiveert omstandig waarom deze vaststelling leidt tot het onaannemelijk bevinden van de door verzoeker verklaarde vervolgingsfeiten. De Raad merkt op dat verzoeker niet betwist weinig af te weten van de redenen waarom hij vervolgd wordt en door wie hij geïdenterd wordt. Van verzoeker mag in casu verwacht worden dat hij duidelijke en gedetailleerde verklaringen kan afleggen over de vervolgingsfeiten waarvan hij gewag maakt, en dat hij zich tracht te informeren over deze feiten, hetgeen verzoeker evenwel nagelaten heeft te doen. Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker evenmin duidelijke informatie kan geven over de omstandigheden waarin hij gearresteerd en vastgehouden werd, zoals de Commissaris-generaal terecht opmerkt. De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig.

2.1.2 In zijn verzoekschrift poneert verzoeker dat de argumentatie van de commissaris-generaal inzake zijn neef en de nieuwsberichten geen afbreuk kunnen doen aan het feit dat de vaagheid van zijn verklaringen geen argument zijn om hem te weigeren het statuut van vluchteling of de subsidiaire bescherming toe te kennen. Verzoeker herhaalt dienaangaande de verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en stelt dat de media niet meer kan berichten dan wat er is gebeurd, namelijk dat er een speciale zoekoperatie heeft plaatsgevonden in het dorp waarbij de veiligheidsdiensten zich niet hebben geïdentificeerd.

2.1.2.1 De Raad merkt wederom op dat waar verzoeker zich louter beperkt tot het herhalen van zijn asielmotieven, dit niet van aard is om de motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht vraagtekens plaatst bij het gegeven dat verzoekers echtgenote nagelaten heeft zich verder te informeren over de aanslag op de militaire colonne, dit terwijl zij duidelijk verklaarde dat er in de media – met name kranten – over bericht moet zijn geweest. Op de vraag waarom zijn echtgenote geen krant heeft gekocht, antwoordt zijn echtgenote dat er in het dorp geen kranten verkocht worden en dat men daarvoor naar de stad moet gaan (administratief dossier, stuk 4, p. 8-9). De Raad merkt evenwel op dat het niet is omdat kranten enkel in de stad zouden worden verkocht, de echtgenote van verzoekster geen enkele mogelijkheid zou gehad hebben om aan deze informatiebron te geraken. Van een persoon die vreest voor zijn leven omwille van bepaalde feiten die zich hebben voorgedaan, mag er immers verwacht worden dat deze zal trachten alle beschikbare informatie te vergaren over deze feiten die aanleiding zijn geweest voor zijn vlucht. De bewering in het verzoekschrift dat de media niet meer kan berichten dan wat er is gebeurd, namelijk dat er een speciale zoekoperatie heeft plaatsgevonden in het dorp waarbij de veiligheidsdiensten zich niet hebben geïdentificeerd, is een blote bewering nu verzoeker noch zijn echtgenote de berichtgeving inzake de aanval op de militaire colonne gezien hebben en bijgevolg onmogelijk kunnen weten wat precies geschreven is over deze aanval.

2.1.3 Inzake de actuele vrees meent verzoeker dat er nog steeds een risico bestaat dat hij het slachtoffer zal worden van een nieuwe arrestatie waarbij hij zijn asielmotieven herhaalt en hij tevens verwijst naar officiële rapporten.

2.1.3.1 Inzake de verwijzing naar officiële rapporten wijst de Raad op zijn bespreking onder punt 2.1.1.3. Waar verzoeker zich opnieuw louter beperkt tot het herhalen van zijn asielmotieven, merkt de Raad wederom op dat dit niet van aard is om de motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2 In wat de Raad ontwaart als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat hij bij terugkeer naar Ingoesjetië een reëel risico zal

lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker verwijst naar officiële rapporten waaruit blijkt dat burgers het slachtoffer worden van arbitraire arrestaties zonder gegronde reden en dat deze arrestaties gepaard gaan met foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen. Verzoeker stelt dat uit deze rapporten tevens blijkt dat de overheid niet in staat is om een einde te maken aan de arbitraire ontvoeringen door de veiligheidsdiensten.

2.2.1 De Raad wijst verzoeker er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: "Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoeker blijft evenwel in gebreke dit te doen. Door de loutere verwijzing naar officiële rapporten toont verzoeker niet aan dat er in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de 'Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Ingoesjetië' van 5 november 2009 dat door verweerder gevoegd werd aan het administratief dossier, blijkt dat ondanks een toename van het aantal incidenten er slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld vallen doordat de meeste acties gericht zijn op doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. Door de loutere verwijzing naar de veiligheidssituatie en officiële rapporten weerlegt verzoeker niet de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus, waar deze stelt: "Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn op doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet." en die de Raad overneemt.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3 De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige

motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden."

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

S. DE MUYLDER